

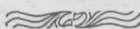
Slava Bogu na višavi . . .

Slava Bógu na višavi
in na zemlji mir ljudem . . .
Kakor spev sladak v daljavi
v srcih to glasi se vsem.

Kot bi nam neznana sila
strune src ubirala —
čustva spet bude se mila,
ki so v nas umirala. —

To odmev je davne sreče
iz nedolžnojasnih dni,
ko nam trnje ni bodeče
še oviralo poti . . .

Maksimov.

Čujte glas Marijinega zvončka!

12. Sreča Marijinih otrok.

Sv. Stanislava, tega svetega mladeniča, ki je vse svoje življenje posvetil preblaženi Devici, so nekoč vprašali: »Stanislav, ali ti zelo ljubiš Marijo?« Oči so zažarele veselja, srce je vztrepetalo sreče, iz prsi se mu je izvil blažen vzklik: »Ah, kako bi je ne ljubil — saj je moja Mati!«

Dragi moji — Marija je naša Mati! Kako srečen in blažen je otrok v naročju svoje ljube mamice — a kaj je naša zemeljska mati v primeri z nebeško Materjo! In če nas naša zemeljska mati navdaja z radostjo in blaženo srečo, kaj nam prinaša šele naša nebeška Mati! Od zibelke do groba nas spremlja njeno materinsko oko, vedno — povsod nas varujejo njene svete roke. Zemeljska mati skrbi

noč in dan za nas, spremlja s svojo skrbjo vsa naša pota, za vsa naša dela prosi nebeškega blagoslova — a slednjič zastane zlato srce materino, črna zemlja pokrije preljubljeno mamico. In nebeška Mati! Doli iz neba se milostno ozira na nas, varuje nas, vodi nas celo življenje, vsako uro brez prestanka. Njeno Srce vedno bije za nas, njen blagoslov nas spremlja celo življenje. Ah — ne, ne samo celo življenje! Ko se nam približa težka zadnja ura, se spomni dobra Mati na nas in nam pride s svojim ljubljnim Sinom naproti, da nas povede v večno rajsko srečo. In v raj! Oj, tam se začne šele naša prava sreča, celo večnost sama radost, iz obličja v obličje bomo gledali Mater in njenega Sina — celo večnost nam bo sijal zlati majnik, celo večnost bomo počivali na Srcu naše ljube nebeške Matere. O sreča — o blaženost! O srečni Marijini otroci!

Glejte, dragi moji, med številom teh srečnih otrok ste po posebni božji dobroti tudi vi. Dvakrat Marijini ste. Prvič: vsi ljudje, ki so v sveti katoliški Cerkvi, imajo in časte Marijo za svojo Mater. Drugič: posebno ste si vi njo izvolili, ko ste pristopili v Marijin vrtec in svoje življenje njej posvetili. — O, kako srečni ste! Glejte, koliko milijonov in milijonov otrok je, ki niso bili tako srečni, da bi bili poučeni v naši sveti veri, koliko milijonov src je, ki hrepene po vaši sreči, pa je ne morejo doseči. Le spomnite se na Afriko, Ameriko in Azijo! Koliko je tam paganov, ki ne poznajo Jezusa in njegove svete Matere! V svoji sreči se spomnite včasih v molitvi nanje in toplo priporočajte misijone naši ljubi Materi. — In koliko otrok je sicer poučenih v sveti veri, a žive malomarno in zanikarno. Nikogar nimajo, da bi jih bil pripeljal pred Marijin oltar in jih priporočil njej, ki je Kraljica čistih src. — Ali spoznate, mili moji, kako ste srečni! Na poseben način ste izročeni Mariji, na poseben način vas Marija varuje — saj ste si njo izbrali za mater, in svojih otrok ona ne zapusti nikdar, nikdar.

Ona vas z nebeškega prestola milostljivo varuje. Koliko greha, koliko nesreč je že ona od vas odvrnila! O ljubi moji, le otroško se zatekajte pod njeno varstvo — pri njej boste dobili pomoč in uteho. — Ko je sv. Pavel pridigoval nekoč v Macedoniji v neki veliki dvorani pred

mногоštevilno množico, je priletel skozi odprta vrata v dvorano droben ptiček. Prestrašil se je ptiček, ko je videl toliko ljudi, in zato je plaho in nemirno frfotal in begal po dvorani. To je videl neki starček, ki je na steno naslonjen poslušal sv. apostola. Hitro je razgrnil svoj plašč in drobní ptiček mu je smuknil v plaščeve gube. — Ljubi moji — kolikrat bodo vaša srca kakor ta splašena ptička — kolikrat boste oplášeni, v zadregi, v težavi — o ni se vam bati — glejte, nebeška Mati je pripravljena, da vas sprejme pod svoj plašč, kjer boste varni. Pod njenim plaščem boste varni celo življenje, varni v smrtni uri in presrečni in blaženi v večnosti.

Vidite — to je sreča Marijinih otrok! Da boste pa vredni te sreče, se morate potruditi, da boste dobri Marijini otroci. Izpolnjujte vse, kar vam je letos priporočal mili Zvonček Marijin, trudite se, da boste vsak dan bolj podobni nebeški Materi. Ako vas bo ljubilo materinsko Srce Marijino, vas bo ljubilo tudi presv. Srce Jezusovo — saj vas bo ona vodila k svojemu Sinu in vas priporočala božji ljubezni presvetega Srca. — V ljubezni do Device Marije in pri angelski mizi se bo porodila v vašem srcu ona sreča, ki jo občutijo nedolžna srca Marijinih otrok. Mirna vest, zavest, da me ljubi Bog, zavest, da nad menoj čuje Marija, zavest, da s svojim lepim življenjem delam veselje svojim staršem in predstojnikom, dragi moji, vprašam vas, ali je mogoča večja sreča?

Ostanite z vesti otroci Marijini! O, koliko mladih src se je v letih svoje mladosti posvetilo Devici, pa pozneje raztrgalo vezi, ki so jih vezale z Marijo. Zapustili so Mater Gospodovo in se oklenili greha. Srce, ki je prej plavalo v rajski sreči in se gredo v žarkih ljubeznivega Materinega Srca — o, to srce se je vdalo grehu, pozabilo na Mater... O, kako trpi radi take nezvestobe milostno Srce Materino!

Vi pa, dragi moji, vsi, kar vas je zbranih pri Marijinem vrtcu — vi vsi pa zakličite iz dna srca: »Nebeška Mati, naj pride, kar hoče — tvoji smo, tvoji ostanemo zdaj in na veke. Ti nam pomagaj, da izvršimo ta sklep in nas milostno varuj — saj smo tvoji — samo tvoji — o Devica!«

Dragi moji, za konec letošnjih naukov vas popeljem še pred sliko preljubega zavetnika mladine, našega svetega Stanislava Kostka — to živo podobo, ta vzor Marijinih otrok. Na tem svetniku vidimo vso srečo blaženih Marijinih otrok. — Že v mladosti se je posvetil Mariji, postal dober njen otrok in tak tudi ostal do smrti. Ko je na Dunaju študiral, je stanoval pri nekem protestantu skupaj s svojim posvetnim bratom Pavlom, ki ga je zelo oviral pri verskih vajah. Pa se je zgodilo, da je dobri Stanko zbolel na smrt. Zastonj je prosil sveti mladenič za sv. popotnico — protestant ni pustil duhovnika čez prag svoje hiše. Stanislav se je priporočal Mariji, in glejte — Marija mu je poslala sv. obhajilo iz nebes. O blaženi, srečni Stanislav! — In pozneje! Kako je Marija v svojem sinu zažigala rajsko ljubezen do Gospoda! Sveti Stanislav je ves gorel in koprnel svete ljubezni in sreče. Povsod je ponavljal sveti Stanislav: »Kaj svet! Za kaj višjega sem rojen!« Ta misel ga je dvigala in krepila in vnemala v gorečnosti.

Bilo je 15. avgusta 1568 — praznik Marijinega vnebovzvetja — sveti Stanislav je ležal na mrtvaškem odru. V desnici je držal sliko svoje nebeške Matere, v levici križ in sv. rožni venec. Na ustnih mu je bil pa razlit nebeški smehljaj, mladi, nežni obrazek se je blestel rajске sreče. — Ljubi moji! Glejte, to je sreča, to je blaženost Marijinih otrok! Tako poplačuje nebeška Mati svoje sinove. Ali je mogel sv. Stanko lepše končati svoje življenje? Ali ni bilo najlepše, da je nebeška Gospa na dan svojega vnebovzvetja prišla iskat svojega varovanca in ga peljala s seboj? O zlati, o srečni dan!

Ljubi sv. Stanislav! Ozri se iz nebeških višav na trumo naših malih — tvojih vnetih častilcev! Glej, po tvoji poti hočejo hoditi, po tvojem zgledu častiti ljubo nebeško Mater. Podaj jim svojo roko v pomoč in izprosi jim Materinega sv. blagoslova. Naj bodo vneti in dobri in zvesti Marijini otroci v življenju, da jih doleti po smrti blaženost, ki jo ti uživaš — večna sreča, rajska sladkost na srcu naše preljube Matere Marije!

Jak. Soklič.

